

nister har forjæmt sin Pligt mod Landet, saa hav Mod til at gaa til Rigsretten, derved berøve I os ikke den Retfærdighed, som tilkommer os. Jeg saa der den rene Samvittighed, der stod bag ved; jeg erkjendte den Varme, hvormed det ærede Medlem kjæmpede for sin Overbevisning; han havde Ret til at forlange at blive stillet for de rette Dommere; kun der og intet andet Sted kunde der sælbes Dom . . .

Første Viceformand (Høgskro): Det ærede Medlem maa erindre, at han kun fik Ordet for en kort Bemærkning.

Thomsen: Nu er den ogsaa snart færdig! — Det var meget nemt, naar man i det borgerlige Liv kunde være stillet saaledes, at naar en Mand gjorde et Angreb f. Ex. paa det offentlige Gebet og saa en Anden anvendte nødværge for at forhindre dette Angreb, at saa den Første ikke alene kunde have Ret til at være Anklager, men ogsaa kunde stille Fordring om at være Dommer. Det var overordentlig behageligt, naar man saaledes paa een Gang kunde være Synder, Anklager og Dommer. Alkurat det Samme gjælder i det politiske Liv! Naar Spørgsmaalet er om ikke muligt et enkelt Skridt kan have været Konfliktens Marsjag, saa kan man ikke forlange, foruden at være Anklager med Hensyn til Konfliktens Virkning, tillige at være Dommer over den. Men hvad end Andre ville forlange, saa stiller det sig saaledes for mig, at i alt Fald det ærede Medlem burde være den Sidste til at forlange Sligt; thi hvad der er Ret og Retfærdighed for En, er ogsaa og bør ogsaa være Ret og Retfærdighed for en Anden. Det er ikke Forholdene, som have forandret sig, den Rigsret, der bestod den Gang, var Rigsraadets Landsthing og Hviesteret, og deriblandt var ogsaa Medlemmer, der vare udnævnte af det Ministerium, hvorfor det ærede Medlem (Monrad) . . .

Første Viceformand (Høgskro): Det ærede Medlem maa virkelig standse; det er meget mere end en kort Bemærkning.

Thomsen: Jeg kan da slutte med at sige, at det ikke er Rigsretten, der har forandret sig, men at det forholder sig saale-

des, at det Sete afhænger af Dinene, som se. Det ærede Medlem ser nu med en Anklagers Dine, men saa for med en Anklagets. Den Retfærdighed, man forlangte for sig som Anklaget, har man ikke Ret til at frarøve en Anden, naar man opkaster sig som Anklager.

Første Viceformand (Høgskro): Jeg kan kun beklage, at man forlanger Ordet for en kort Bemærkning og saa udstrækker den til en lang.

Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (N. Andersen) har bedt om Ordet for en kort Bemærkning. I det Haab, at det virkelig er en kort Bemærkning, skal jeg med Thingets Samtykke give ham Ordet.

N. Andersen: Jeg skal kun sige, at den høitærede Formand ikke skal have nogen Grund til at frygte for, at jeg ikke holder mig strengt til den givne Tilladelse. Lige over for det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Thorup) skal jeg tillade mig en Bemærkning i Anledning af, hvad han anførte om mine Ytringer om, hvad der skete i 1870. Det, jeg har fremhævet, er, at Afstemningen i Folkethinget vilde have faaet et andet Udfald, dersom Conseilspræsidenten vilde have svaret, at han vilde blive, naar han fik Bevillingen, det har det ærede Medlem jo ikke sagt Noget til at modbevise. Han antydede, at det ikke var alle 10 Medlemmer af Mellempartiet, der vilde have stemt mod Bevillingen. Jeg kan godt forstaa, hvem han mener, der ikke vilde have gjort det, han mener nemlig den nuværende ærede Folkethingsmand for Thisted Amts 1ste Valgkreds (Bach), det daværende Medlem for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Chr. Jensen) og maatte en 3die Mand til, nemlig S. S. Christensen; disse 3 Mænd stemte ikke altid med os andre Medlemmer af Mellempartiet, men de 7 Andre, som vare: B. Pedersen fra Frederiksborg, mig selv, det nuværende Medlem fra Frederiksborg (Dinesen), Sjørd, Frederiksen (Afbrydelse), C. Hansen og Mørk vilde Alle have stemt derfor — ogsaa Frederiksen, han vilde netop have gjort det, da han var Ordfører for os — hvis Conseilspræsidenten vilde have erklæret, at han vilde blive. Det var kun det, jeg vilde tillade